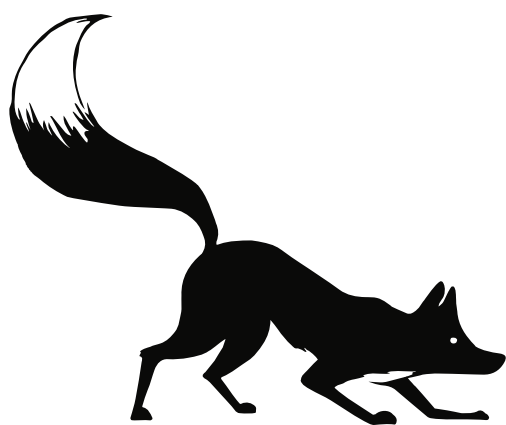

Ölecek Son İblis
Richard Osman

Çeviren: Volkan Ersoy
Çeviri Editörü: Ceren Ceylan
Editör: Ertuğrul Ogan
Düzeltili: Yağmur Saygılı
Sayfa Tasarımı: Didem Kestek
Kapak Uygulama: Argun Tozun
Yazı Karakterleri: Joel Holland
Kapak Tasarımı: Richard Bravery, Penguin Random House

Orijinal Adı: *The Last Devil to Die*

Copyright © Richard Osman, 2023
Türkiye’de yayın hakları Mushens Entertainment Ltd. ve
AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bilgi Yayınevi’ne aittir.

ISBN: 978-975-22-1489-7

1. Basım
Mayıs 2025

BİLGİ YAYINEVİ • 8946
Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenışehir 06420 / ANKARA
Tlf.: (0-312) 434 49 98/ 434 49 99/ 431 81 22 • Faks: (0-312) 431 77 58
www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr
Sertifika No: 15033

Baskı ve Cilt: Emsal Matbaa Tanıtım Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bahçekapı Mah., 2477. Cd., No: 6 Etimesgut / ANKARA
Tlf.: (0-312) 278 82 00 • Faks: (0-312) 278 82 30
Sertifika No: 46753

Bu kitabın tüm yayın hakları Bilgi Yayınevi’ne aittir. Yayınevinin yazılı izni olmaksızın
kitaptan alıntı yapılamaz, tümü veya belli bir bölümü kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
yayımlanamaz, dağıtılamaz.

RİCHARD
OSMAN

Ölecek Son
İBLİS

İngilizceden Çeviren: Volkan Ersoy

BİLGİ YAYINEVİ

Richard Osman, yazar, yapımcı ve televizyon programı sunucusudur. İlk üç romanı *Perşembe Günü Cinayet Kulübü*, *İki Kez Ölen Adam* ve *Hedefi Bulmayan Kurşun* tüm dünyada milyonlarca okura ulaşarak satış rekorları kıran çöktatırlardır. *Ölecek Son İblis* (The Last Devil to Die), Perşembe Günü Cinayet Kulübü serisinin dördüncü romanıdır. Richard Osman, eşi ve Liesl adlı kedisiyle Londra'da yaşamaktadır.

Volkan Ersoy, 1965'te Samsun'da doğdu. 1988'de Boğaziçi Üniversitesi Turizm ve Otelcilik Bölümü'nden mezun olduktan sonra yayınevleri için edebi çeviriler, dergiler ve çokuluslu mühendislik şirketleri için teknik çeviriler yapmaya başladı. 1995-2006 yılları arasında bilişim dergilerinde editörlük ve yazı işleri müdürlüğü yaptı. 2006'da eşiyle tanıştıktan sonra Atina'ya yerleşti, ardından eşinin görevi nedeniyle Paris ve Havana'da yaşadı. Son üç yıldır yaşamını Cakarta'da sürdürmektedir.

*Fred ve Jessie Wright'a, sevgilerim ve teşekkürlerimle.
Daima hikâyemin başlangıcı olacaksınız.*

27 Aralık Perşembe, 23.00

Kuldesch Sharma doğru yere geldiğini umuyordu. Karanlıkta ürktücü bir havaya bürünmüş olan, iki yanı ağaçlarla kaplı toprak yolun sonuna park etti.

O öğleden sonra saat dört gibi, dükkânının arka odasında otururken, nihayet bir karara varmıştı. Kutu, önündeki masanın üzerinde duruyordu ve radyoda "Mistletoe and Wine"¹ çalıyordu.

İki telefon görüşmesi yapmıştı, işte şimdi de buradaydı.

Otomobilinin farlarını söndürüp zifiri karanlıkta oturmaya devam etti.

Büyük bir risk alıyordu, orası kesindi. Ama neredeyse seksen yaşına varmışken risk almak için bundan daha iyi bir zaman olabilir miydi? En kötü ne olabilirdi ki? Onu bulup öldürmeleri mi?

Kuşkusuz her ikisini de yaparlardı ama o kadar da kötü bir şey mi olurdu bu?

Kuldesch, arkadaşı Stephen'ı düşündü. Bugünlerde nasıl göründüğünü, nasıl kaybolmuş gibi durduğunu, nasıl sessizleştiğini, nasıl çöktüğünü... Kendisini bekleyen gelecek de bu muydu? Eskiden hep birlikte nasıl da eğlenirlerdi. Ne şamatacı bir ekiptiler.

Dünya Kuldesch için bir fısıltıya dönüşüyordu. Karısı artık hayatta değildi, arkadaşları birer birer göçüyorlardı. Hayatın gürültüsünü özlüyordu.

Ama sonra o adam elindeki kutuyla dükkânından içeri girmişti.

Uzaklardan bir yerden gelen solgun bir ışık ağaçların arasında titreşti. Soğuk sessizliğin içinde bir otomobil motorunun gü-

1) İngiliz pop müzik şarkıcısı Cliff Richard'ın Noel temalı parçası. [ç.n.]

rültüsü işitildi. Kar başlamıştı, Brighton'a dönüş yolunun fazla tehlikeli olmamasını ümit ediyordu.

Bir ışık huzmesi arka camdan otomobilinin içini tarayıp geçti; başka bir otomobil yaklaşıyordu.

Bum, bum, bum. Yaşlı kalbinin vuruşlarıydı bunlar. Varlığını neredeyse unutmuştu.

Kuldesht kutuyu yanında getirmemişti. Ama güvenli bir yerdeydi ve bu da kendisinin şimdilik güvende olmasını sağlayacaktı. Bu onun sigortasıydı. Hâlâ biraz zaman kazanması gerekiyordu. Ve yapabilirse, işte o zaman...

Yaklaşan otomobilin farları dikiz aynalarında parıldadıktan sonra söndü. Tekerlekleri yolun üzerinde çıtırdayarak durdu, motor rölantiye geçti ve ortalık bir kez daha karanlığa ve sessizliğe gömüldü.

İşte başlıyordu. Otomobilinden dışarı çıksa mıydı? Bir otomobil kapısının kapandığını ve ayak seslerinin yaklaşmaya başladığını işitti.

Kar yağışı artık daha da yoğunlaşmıştı. Bu iş ne kadar sürecekti? Kutuyla ilgili bir açıklama yapması gerekiyordu elbette. Biraz da ikna edici bir şekilde konuşmalıydı ama sonra, kar buza dönüşmeden dönüş yoluna koyulacağını umuyordu. Yollar ölümcül derecede tehlikeli olacaktı. Acaba...

Kuldesht Sharma silahın namlusundaki parlamayı gördü ama sesini işitecek zaman bulamadan ölmüştü.

BİRİNCİ BÖLÜM

Öyleyse Ne Bekliyorsun?

26 Aralık Çarşamba, öğle yemeği saatleri

“Bir keresinde Swansea’li¹ bir kadınla evlenmiştim” dedi Mervyn Collins. “Böyle kızıl saçlar falan.”

“Anlıyorum” dedi Elizabeth. “İlginç bir hikâye var gibi duruyor.”

“Hikâye mi?” Mervyn kafasını iki yana salladı. “Hayır, boşandık. Kadınları bilirsin.”

Joyce bir yandan bir Yorkshire pudingini keserken, “Biliriz Mervyn” dedi. “Kadınları biliriz.”

Bir sessizlik oldu. Bunun yemekteki ilk sessizlik olmadığı Elizabeth’in dikkatini çekti.

O gün Hediyeleşme Günü’ydü² ve çetenin üyeleri, Mervyn’i de yanlarına katıp Coopers Chase Emekli Köyü’nün lokantasına gelmişlerdi. Herkes Joyce’un getirdiği *cracker*lardan³ çıkan kâğıttan taçları giymişti. Joyce’un tacı fazla büyüktü, her an bir göz bandına dönüşecek gibi duruyordu. Ron’unki ise fazla küçüktü, pembe krepon kâğıdı şakaklarını sıkıyordu.

“Seni biraz şarap içmeye ikna edemeyeceğimden emin misin, Mervyn?” diye sordu Elizabeth.

1) Swansea, Güney Galler’de bir kenttir. [ç.n.]

2) Hediyeleşme Günü (*Boxing Day*), İngiliz Milletler Topluluğu ülkelerinde Noel’den bir sonraki gün kutlanır. Bir teoriye göre eskiden kiliseler fakirler için bir kutu içinde zekât topladığı, başka bir teoriye göreyse varlıklı kişiler Noel’den bir sonraki gün hizmetlilerine ailelerine götürmeleri için bir kutu içinde hediyeler verdiği için bu ismi almıştır. [ç.n.]

3) *Cracker*, İngiltere’de Noel yemeğine katılanlara dağıtılan, içinden kâğıttan bir tacın yanı sıra küçük bir hediye ve şans kurabiyelerindeki gibi bir fal veya mani çıkan, iki boğumlu silindirik pakettir. Yan yana oturanlar paketin iki ucundan çekerler, büyük parça elinde kalan kişi paketin içindekilerin sahibi olur. Paket, boğumlarından biri koparken çıkan çıtırtılı sestten dolayı bu adı almıştır. [ç.n.]

“Öğle yemeğinde alkol, ha? Hayır” dedi Mervyn.

Çetenin üyeleri, Noel Günü’nü birbirlerinden ayrı geçirmişlerdi. İtiraf etmesi gerekirdi ki Elizabeth’inki kolay geçmemişti. Geçmiş Noellerin hatıraları kocası Stephen’in biraz canlanmasını sağlar, biraz olsun zihni açılır diye ummuştu. Ama hayır. Stephen için artık Noel’in başka günlerden bir farkı yoktu. Eski bir kitabın sonundaki boş sayfa gibi. Önlerindeki senenin nasıl geçeceğini düşündükçe Elizabeth’in içi ürperiyordu.

Hediyeleşme Günü’nde öğle yemeği için lokantada bir araya gelmek üzere önceden sözleşmişlerdi. Joyce son anda Mervyn’i de davet etmesinin kibar bir davranış olup olmayacağını sormuştu. Mervyn, Coopers Chase’e geleli birkaç ay olmuştu ve hâlâ arkadaş edinmekte zorlanıyordu.

Joyce, “Bu Noel’i birlikte geçirecek kimsesi yok” demişti, bunun üzerine onu davet etmesine razı gelmişlerdi. Ron, “İyi düşünmüşsün” demiş, İbrahim de “Coopers Chase her şeyden çok Noel’de kimsenin kendisini yalnız hissetmemesi için var” diye eklemişti.

Elizabeth’e gelince, Joyce’un gönül zenginliğini takdir etmekle birlikte Mervyn’in bazı açılardan Joyce’un aklını başından alacak kadar yakışıklı olduğunun da farkındaydı. Gallilere özgü boğuk ses tonu, koyu renk kaşları, bıyıkları ve o gümüşrengi saçları... Elizabeth giderek Joyce’un nasıl tiplerden hoşlandığını daha iyi anlıyordu ve görünüşe bakılırsa bu tipi tanımlamak için “makul ölçüde yakışıklı olan herkes” demek yetiyordu. Ron’un yorumu ise, “Pembe dizilerdeki kötü adamlara benziyor” olmuştu ve Elizabeth onun bu konudaki görüşünü memnuniyetle kabul etmişti.

O âna kadar Mervyn’le konuşmaya çalıştıkları konular politika (“ilgi alanım değil”), televizyon (“hiç işim olmaz”) ve evlilik (“bir keresinde Swansea’li bir kadınla evlenmiştim” vb.) olmuştu.

Mervyn’in yemeği masaya geldi. Hindi yemeyi reddetmiş, lokantanın mutfağı da ona hindi yerine *scampi*⁴ ve haşlama patates yapmayı kabul etmişti.

4) (İt.) Tereyağlı karides yemeği. [ç.n.]

Ron, Mervyn'in tabağını işaret ederek, "Bakıyorum *scampiye* düşkünsün" dedi. Elizabeth hakkını vermeliydi: Ron onunla iletişim kurmak için gerçekten çaba gösteriyordu.

"Çarşamba günleri *scampi* yerim" diye onayladı Mervyn.

"Bugün çarşamba mı?" diye sordu Joyce. "Noel zamanı, günleri hiç takip edemem. Hangi gündeyiz hep karıştırırım."

"Bugün çarşamba" diye onayladı Mervyn. "26 Aralık Çarşamba."

Kâğıttan tacını afili bir biçimde yana yatırarak takmış olan İbrahim, "*Scampinin* karidesin çoğulu olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Tekil haline *scampo* diyorlar."

"Biliyordum, evet" dedi Mervyn.

Elizabeth yıllar boyunca Mervyn'den daha çetin cevizleri konuşturmayı başarmıştı. Bir keresinde üç aydan fazla süredir esirleri olmasına rağmen tek bir kelime etmemiş bir Sovyet generalini sorgulaması gerekmişti. General bir saat sonra Elizabeth'le birlikte Noël Coward'ın şarkılarını söylüyordu. Joyce, Bethany Waites vakasının sonuçlanmasından beri birkaç haftadır Mervyn üzerinde çalışıyordu. Şimdiye kadar ağzından bir zamanlar okul müdürü olduğunu, başından bir evlilik geçtiğini, köpeğinin bugüne kadarki üçüncü köpeği olduğunu ve Elton John'un şarkılarını sevdiğini alabilmişti ama bu kadarı pek yeterli sayılmazdı.

Elizabeth sohbete bodoslama dalmaya karar verdi. Bazen hastayı hayata döndürmek için şok tedavisi uygulamak gerekirdi.

"Peki Mervyn, Swansea'li gizemli arkadaşımızı bir kenara bırakırsak, aşk hayatın nasıl?"

"Bir sevgilim var" dedi Mervyn.

Elizabeth, Joyce'un belli belirsiz kaşlarını kaldırdığını gördü.

"Aferin sana" dedi Ron. "Adı ne?"

"Tatiana" dedi Mervyn.

"Güzel isim" dedi Joyce. "Ama bana hiç ondan bahsetmemiştin."

"Noel'i nerede geçiriyor?" diye sordu Ron.

"Litvanya'da" dedi Mervyn.

"Baltıkların İncisi" dedi İbrahim.